

EMBEREK, URAK ÉS NAGYURAK

ELBESZÉLÉSEK

**ÍRTA
HERCZEG FERENC**

BUDAPEST

SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET RT.
KIADÁSA

TARTALOM

HUSZONÖT ESZTENDŐVEL AZ ÉRETTSÉGI UTÁN

MÉSALLIANCE

ÜZLET - ÜZLET

SUBIN HERCEG

A MAGÁNKUTATÓ

A POFON

ZÁSZLÓÜGY

KÉT KRAJCÁRÉRT

A RETTENETES ZSIGA BÁCSI

AZ ABESSZÍNIAI MÉCSES

BOLOND TATÁRY

ROJTOS MÁTYÁS KÜLÖNBÉKÉT KÖT

AZ ISKOLAI BIZONYÍTVÁNY

DON JUAN KOPASZODIK

INCROYABLE

ISKOLATÁRSAK

A MÁSÉ ÉS AZ ENYÉM

A HALDOKLÓ HÁZ VÉGRENDELETE

A SZÉP EMBER

DIONYSIOS FÜLE

A MŰBARÁT

A VÉN OROSZLÁN

FLÓRIS ALKONYA

A BLAZÍRT EMBER

A SZÍNHÁZI APA

HUSZONÖT ESZTENDŐVEL AZ ÉRETTSÉGI UTÁN

A pályaudvar előtt nagyon csinos, leányos képű huszárhadnagy állott. Lakkcsizmát, fehér bái kesztyűt és arany karperecet viselt. Ennyiből is nyilvánvaló, hogy tartalékos. Ceruzával írott levelet tartott a kezében és szigorú hangon utasításokat adott az előtte álló hordárnak.

- Itt van magának egy forint... Ezért holnap reggel kilenc után elviszi címére ezt a levelet. Megértette?

- Kérem, rögtön is elvihetem! - buzgólkodott a vörössipkás.

- Azt tegye, amit mondtam! - dörögte a harcos. - Kilenc után, egy másodperccel sem előbb.

Egy Farkas Elek nevű úriember, aki éppen akkor cihelődött ki a fiakkerjéből, félfüllel meghallotta a beszélgetést. Anélkül, hogy ügyet vetett volna a hadnagyra, bement a poggyászcarnokba, útközben pedig azt gondolta magában: a levél egy férjes asszonynak szól, akinek az ura kilenckor hivatalba megy... (Ezt az igénytelen megfigyelést inkább csak megszokásból tette, miként az igazi vadász, ha puskanélkül sétál is odakünn, meglátja a szántásban lappangó nyulat.)

Farkas Elek tulajdonképpen azért járt a fővárosba, hogy találkozzék hajdani iskolatársaival, akikkel huszonöt esztendővel ezelőtt érettségi vizsgát tett a piaristáknál. A jubileum nagyon szépen folyt le. Először misét hallgattak, aztán nagyot ittak és megállapodtak abban az igazságban, hogy huszonöt esztendő, ha nagy idő is, átlag elég gyorsan múlik. Ezekután Farkas, aki valamikor pajtásainak bálványa és az intézet szégyenfoltja volt, megint hazakiváncozott hódos-monostori pusztájára, mely feltételes megállóhely Cegléd és Nagykőrös között. Annyi szesz volt benne, hogy nem is igen mert szivarra gyújtani, mert attól félt, hogy fel találna robbanni, mint egy spirituszos hordó.

Mikor elhelyezkedett a kocsifülkében, szemben találta magát a fentebb említett karpereces huszárral. A katona valami sárga papírlapokat tartott kezében, azokat most hamarosan a zsebébe rejtette. Aztán kíváncsian, majd zavart mosollyal nézett Farkasra.

- Nem ismer meg, Lexi bátyám? Én volnék Visky Ferkó...

- Szervusz öcskös! Bizony nem ismertelek volna meg... Hajmeresztő, a gyerekek hogyan nőnek az ember nyakára! Hát te mért vasutazol egyenruhában?

- Behívtak Szegedre, fegyvergyakorlatra. Mondhatom, a parancs nagyon rosszkor jött!

- Képzelem! - mondta Farkas, miközben a kilenc óra után kézbesítendő levélre gondolt.

Ez a Visky-gyerek szegről-végre atyafia volt a jubiláns maturusnak. Később megint elővette a sárga papírjait.

- Megbocsát, Lexi bátyám, de el kell olvasnom ezt a levelet... A néném küldte; fontos dologban ír...

Farkas az újságjába merült, a fiatal úr pedig a levelet olvasta. A narancssárga papíron fehér domborművű címer látszott. Hosszú meredek betűkkel írott levél volt. Tizenkét lapja teli volt firkálva, azonkívül még az első és utolsó lapján keresztírás is. Az ifjú végül mosolyogva megszagolta a levelet, aztán megint a tárcájába tette.

- A néném írt, igen fontos ügyben! - ismételte fontoskodó ráncokba szedve sima homlokát.

Farkas eldobta a lapját.

- Hallod, - mondta - nekem egészen mindegy, kivel levelezel, azért nincs is értelme, hogy füllentesz nekem, öcskös.

- Mért gondolja, hogy füllentek? - kérdezte mosolyogva, de vérvörös arccal a hadfi.

- Mert a levelet a szeretőd írta... Férjes asszony, az ura magasabbrangú tisztviselő őnagysága egyébként már túljár a harmincötön... Azt is tudom, hogy a haja barna, a szeme pedig igen szép... Rendkívül művelt nő, sokat beszél Tolsztojról... Mindezeket azért mondom csak, mert bosszant, hogy hülyébbnek tartasz, mint megérdemlem... Egyébként ne rémüldözz, öcskös, mert én nem is sejtem, kicsoda a dámád és őszintén szólva, nem is vagyok rá kíváncsi...

A fiatal úr levegő után kapkodott, mint a partra jutott harcsa. Jó időbe telt, míg végül lélegzethez és szóhoz jutott.

- Honnan veszi ezeket? - kérdezte.

Farkas kicsinylően legyintett a kezével.

- Az eset szimpla. Idejövet véletlenül tanúja voltam, mikor a hordároddal értekeztél. Vasútról csak a kedvesének ír az ember, amíg még a hadkötelezettség boldog korát éli... A hölgyed férjes asszony és az ura magasrangú tisztviselő, pont kilenckor hivatalba megy, azért kell a levelet megszabott időben odavinni... Hogy a sárga levél, melyet az imént olvastál, nem rokontól való, azt onnan tudom, mert a rokonok parfümjé nem vonzza az embert; pedig te megszagoltad a levelet...

- Egyebet is mondott, ami nagyon meglepő.

- Hogy a dámád túl van már a harmincon, ez természetes; rád kell csak nézni. A hozzád hasonló rózsásképzű apródok rendszerint érettebb királynők uszályát hordozzák... És hogy a királynőd barna hajú, azt papírjának színéből következtetem. Szőke asszony nem használ olyan színt, amely Carmen alsószoknyájára emlékeztet... Arra is fogadok, hogy szép szeme van. Száz asszony közül, aki megcsalja az urát, kilencven méléző természetű, azoknak pedig mindig szép a szemük. A kacagó és nagyétvágyú nők nem igen csalják meg a gazdájukat, de ha mégis megteszik, akkor nem kötik magukat az ilyen rózsásképzű tartalékoshoz... Ezzel a megjegyzésemmel korántsem akarom a te érdemeidet kisebbíteni...

- De honnan vette Tolsztojt? - kérdezte kis szünet után halkan az ifjú.

- Aki tizenkét oldalas levelet képes írni, az rendkívüli nőnek tartja magát és hivatalból lelkesedik Tolsztojért...

Farkas ezzel megint elővette az újságját, az ifjú azonban most már mindenáron beszélgetni akart. A boldogság mámore fecsegővé tette és az embernek végre nem azért vannak diadalai, hogy véka alá rejtse azokat... Bevezetésnek szelíden az útitársa térdére ütött.

- Lexi bácsi, ha tudná, hogy micsoda asszony! Micsoda asszony! Na!

- Nekem mondod? - méltatlankodott Lexi bácsi. - Ne vedd rossz néven, fiam, de én jobban ismerem, mint te! Hiába mosolyogsz ilyen öntelten, bár sohasem láttam, mégis jobban

ismerem, mint te! Akarod, hogy beszéljek róla? Nos, fülelj csak ide!

A hadnagy jobban szeretne volna, ha ő maga beszélhet, jónevelésű fiú létére azonban figyelmesen meghallgatta Lexi bácsi fejtegetéseit. Azt gondolta magában: Hiszen csak jussak szóhoz én!

Lexi bácsi mégis megreszkírozta, hogy szivarra gyújtson, majd így kezdte:

- Te zsúron ismerkedtél meg vele, egy ismerős családnál!
- No, ezt nem volt nehéz eltalálni! Úriasszonnyal hol ismerkedjék meg az ember?
- A dámád azonban mostanában nem jár már ahhoz a családhoz, mert csúnyán megrágalmazták...
- Valami csakugyan történt... - ismerte be az ifjú. - De hogy micsoda, azt nem lehet tudni.
- Megmondom én! A szóbanforgó család azt terjeszti a hölgyedről, hogy elhalássza a fiatal urakat az eladó leányok orrocskája előtt. Hogy így esett, arra mérget vehetsz.
- Meglehet - mondta elgondolkozva a hadnagy.
- A hölgyed egyébként szívbajban szenved és azt állítja, nemsokára meg fog halni...

A hadnagy szinte rémülten nézett Farkasra.

- Nem kell ezen nagyon meglepődnöd, az én statisztikám szerint száz ideges asszonyság közül nyolcvan azt hiszi, hogy szívbajos. A kalandkereső hölgy pedig mind ideges...

A hadnagy türelmetlenül legyintett a kezével.

- Most látom csak, mennyire nem ismeri őt!
- Különben nem mondanám, hogy kalandkereső? Bocsánatot kérek a kifejezésért és ünnepélyesen visszaszívom... Majd elmondom mindjárt, kicsoda ő! Nagyon fiatalon, nevetséges fiatalon adták férjhez. Az urát természetesen sohasem szeretne. Hogyan is szerethette volna, mikor szegényke akkor még azt sem tudta, mi az élet és mi a szerelem? Az utóbbit - ezt mellékesen jegyzem csak meg! - tőled tudta meg. Egyszer megesküdött neked az édesanyja emlékére...
- Hiszen az édesanyja ma is él! - kiáltotta diadalmasan a hadnagy.
- Sebaj! Akkor más valami nagyon szent dologra esküdött, hogy házassága már évek óta nem házasság, hanem csak két közömbös embernek együttélése. Egy ízben azt is elmondta neked, hogy orvosi rendeletre sokat kell gyalogolnia. Nem szeret azonban a városban sétálni, mert gyűlöli a nők kíváncsiságát és a férfiak tolakodását. Nem tudom biztosan, hol hozott össze

titeket első ízben az úgynevezett véletlen? A szigeten-e vagy a Stefánia-úton? Lehet, hogy az elevátornál, esetleg a budai elipszen...

A hadnagy hangosan elnevette magát.

- Tehát az elipszen! Ott mindenesetre sokat rágódtatok azon a nevezetes, de sem újnak, sem mulatságosnak nem nevezhető kérdésen, hogy lehetséges-e férfi és nő között önzetlen barátság? Ha nem csalódom, abban állapodtatok meg, hogy igenis lehetséges, de csak afféle rendkívüli lények közt, mint ti ketten. Közben az istennő természetesen panaszkodott, hogy a budapesti asszonyokkal nem lehet társalogni, mert a cselédtraccson, a divaton és a botrányokon kívül nem érdekli őket semmi...

- Amint hogy igaz is!

- Persze, hogy igaz! Egyszer - és ez nagyon fontos körülmény! - a királynő azt mondta neked, hogy nemrégiben véletlenül elment a lakásod előtt és akkor újból eszébe jutott, milyen ostoba is a mai társadalmi rend... Egy tisztességes nő nálunk nem látogathat meg lakásán egy jellemes férfit. Angliában ezen már régen túl vannak...

- Amerikában! - javította ki a hadnagy.

- Te ettől fogva könyörögni kezdtél neki, jöjjön fel egyszer öt percre. Csak azért, hogy a jelenlétével mintegy megszentelje rideg legénylakásodat...

- No, ezt nem mondtam!

- Akkor valami hasonlót mondtál... A lényeg az, hogy valóban eljött. Hogyne jött volna? Ha az ember valaki iránt érdeklődik, akkor szeretné megismerni a keretet is, amelyben él... Nem igaz? Sötét ruha volt rajta és elfogultságában jéggé dermedve ült székén... Arról beszélt, milyen boldogtalan volt eddigi élete, közben alkalmasint sírt is keveset. Te megsimogattad a haját, mint egy testvér, ő pedig látni akarta édesanyád arcképét. Mikor megmutattad neki, azt mondta: Mért nem volt nekem ilyen édesanyám? - Úgy volt?

Az ifjú a fejét rázta.

A néném arcképét mutattam neki, az édesanyámé nincs meg...

- Mikor elment, - folytatta Farkas - önként megcsókolt, hogy megjutalmazzon szerény és kedves viselkedésedért... Azt mondta, te nem vagy olyan, mint a többi férfi.

A hadnagy szinte megsemmisülten nézte a bátyját, az pedig, megittasodva a diadaltól, melyet emberismerete aratott, vakmerően folytatta:

- Nemsokára megint eljött, mivel meggyőződött róla, hogy benned csakugyan megbízhatik... Ezúttal nem sírt, hanem hozott magával egy csomó szegfűt...

- Pünkösdi rózsát hozott! - mormogta tompa hangon az ifjú.

A vonat ekkor fűttyentett.

- Hopp, itthon vagyok Hódos-Monostoron! - kiáltotta Farkas és nyakra-főre összeszedegette a holmiját.

Az ifjú most végre szóhoz jutott. Felugrott és izgatottan támadt rá a bátyjára.

- Az Istenért, honnan tudod te mindezeket?

- Fiacskám, úgy vedd, hogy huszonöt esztendő előtt tettem érettségim és azóta is tanultam egyet-mást.

A vonat már akkor megállott.

- Hódos-Monostor - egy perc!

- Hát igaz volna, hogy a nők mind egyformák? - kérdezte a hadnagy.

- Dehogyan egyformák! Csak azok, akik vizitbe járnak a tartalékos hadnagyokhoz... Azok egyformák!

Farkas sietve kiadta a poggyászát. Aztán kezet fogott a fiatal úrral és gyorsabban, mint gömbölyű termetétől föltételezte volna az ember, leszállott a vonatról.

Elöl sípoltak, hogy: mehet! Farkas ekkor hirtelen bedugta megint fejét a kocsijának ajtaján.

- Te, Ferkó, egy fontos dologról megfeledkeztem! Mikor a második látogatás után elment tőled, így szólt hozzád az istennő: «Ugy-e, most megvet?» - Szervusz!

Megint eltűnt. A vonat megindult. A hadnagy pedig komor gondolatokba merülten vakargatta a füle tövét...

(1905.)

MÉSALLIANCE

Éjfél után megnyílt a Chupory-bárók családi kriptájában Gerzson úrnak, a hajdani volt országbírónak koporsója és a benne fekvő csontváz felült helyén és nagyot ásított. Nyestes kucsmát viselt a koponyáján és rezes kardot tartott csontujjai között.

- Asszony! - kiáltotta. - Asszony!

A sírbolt fülkájából, hol az örökmécses égett, sárga kis csontváz tipegett elő. Néhai Chupory Gerzsonné volt. Gyöngyös főkötőt viselt és fekete selyemruhát. A selyem persze már sok helyütt rozsdavörösre fakult.

- Mi baj, édes uram? - motyogta.

- Nincs egy kis drót a kriptában? - kérdezte az országbíró.

Meg kell jegyeznünk, hogy Gerzson úr már jóideje nem kelt ki a koporsójából, mert a sípcsontja valahogyan elvált a térdétől. Ezt persze nem vallotta be, mert büszke és kemény úr volt halálában is. Inkább úgy tett, mintha nagyúri kényelemszeretetből maradna fekvé.

Gerzsonnénak nem volt drótja. Honnan is vette volna? Időközben megelevenedett az egész kriptá. Vagy harminc fölmenő és lemenő, egyenes és oldalági Chupory kuporodott a koporsók között; mindmegannyi üresszemű csontváz. Mindegyikükre ráfért volna egy kis drótozás. Nagyon korhadtak voltak már, mert ősrégi nemzetség voltak. Az utóbbi időben már csak az egy Chupory Sándor járt ki a sírboltból, Gerzson úr dédunokája. Neki még együtt voltak a csontjai.

- Hol van Sándor? - kérdezte most Gerzson úr,

A néhai országbíróné odatipegett a kijáró lépcső mellett álló új koporsóhoz. Bíz az megint üres volt.

- Valahová elmehetett a fiú, - motyogta zavartan.

- Ki meri ezt a kriptát az én engedelmem nélkül elhagyni? - mérgelődött az országbíró, miközben dühösen félrecsapta koponyáján a kucsmát. - Megérem még, hogy az a kölyök kóborló kísértetté züllik!

Azután bömbölni kezdett, hogy csak úgy rengett bele a sírbolt nyirkos bolthajtása:

- János! János!

A kriptá kis vasajtaja csikorogva megnyílt. A kívülről beszűrődő holdvilágban egy fogatlan koponya jelent meg. Nagy szeme alázatos zöld fényben pislogott.

- Parancs?

- Hányszor kiáltsak utánad, vén lajhár?

- Nem hallottam, kezét csókolom...

- Fogd be a szádat! Azt akarom tudni, merre jár Sándor úrfi.

Az öreg János ötlöni-hatolni kezdett.

- Bíz én nem tudom, kezét csókolom...

- Nem tudod, te hitvány váz? Hát azt tudod-e, hogy a sírod az uradalmi kápolna telkén van és hogy aznap dobathatlak ki a temető árkába, amikor nekem tetszik?

Az öreg váz zöld szeme bánatosan elhomályosodott.

- Kezét csókolom, kegyelmes uram, én már negyven esztendeje fekszem itt...

- Ne vinnyogj, hanem arra felelj, amit kérdezek! Hol a dédunokám?

- Az imént láttam kísétálni a fiatal méltóságost...

- Merre ment?

- Instálom, a zsidó temető felé.

- A zsidó temető felé!

- Mennydörgős mennykő! - hörögte az országbíró. - Az a kölyök még gyalázatot hoz a családi kriptánkra!

A többi Chuporyt is igen megbotránkoztatta Sándor úrfi magaviselete. Legjobban haragudott Boldizsár, a volt néhai nádorispán. Őt tavaly hozták ide országos pompával, miután a csontjait valami felvidéki templom tövében felfedezték. A halott Chuporyak ugyan jóideig nem akarták őszüknek elfogadni, azt állítván, hogy valamelyik hebehurgya történettudós egy lőcsei szabómester földi maradványait varrta a nyakukba és hogy Boldizsár csontjai közt állatcsontok is volnának, idővel azonban megszokták és meg is tűrték az állítólagos nádort. A gyanus öreg persze nem igen tudott már mozdulni, de a szája azért még egyre járt.

- Megátkozom, kitagadom! - hápogta.

E pillanatban kitárult a vasajtó és egy magas, erőscsontú váz lépett a kriptába. A koponyáján pisztolygolyó helye látszott, ami igen érdekessé tette. Néhai Chupory Sándor volt.

- Honnan jössz? - kérdezte szigorúan az országbíró.

- A zsidó temetőből.

- És mit csináltál ott? Mi?

- Megkértem Ezüstkövi urat, adja nekem a Riza leányát. Ha nektek is úgy tetszik, mélyen tisztelt őseim, akkor holnap éjjel idehozatom Riza koporsóját és koszorúit. Itt a mellékfülkében van hely elég.

Ahány Chupory-ős volt a kriptában, mind felpattant. Gyűlölettől lilaszínű szemek meredtek néhai Sándor úr felé. Annyira megdöbbenette őket a fiatal váz elvetemültsége, hogy egyikük sem tudott szóhoz jutni. Néhai Sándor úr pedig felháborító nyugalommal folytatta:

- Riza bájos és kedves csontváz. Meg vagyok róla győződve, hogy hamarosan meg fogjátok szeretni. Minden tagja olyan finom, fehér és sima, mintha elefántcsontból faragták volna. Mielőtt megismertem, nem szerettem a halált és unalmasnak találtam a temetőt. Már azt sem bántam volna, ha új életre kelhettem volna. De most boldog és elégedett vagyok!

A kripa legmélyén megszólalt egy öblös hang:

- És te azt hiszed, hogy befogadjuk a zsidóleányt a családi kriptánkba?

(Ez Chupory érsek hangja volt.)

Néhai Sándor úr vállat vont.

- Amint tetszik! Ha nem fogadjátok be, akkor ajánlom magamat a gráciátokba, tisztelt nagyapák, dédapák és ükapák és magam áthurcolkodom Ezüstköviékhez!

- Egy Chupory a zsidó temetőben? - süvöltötte az érsek.

- Eh, mit! A halottak mind egyformák. Az Ezüstkövi-sírbolt különben is kényelmesebb, mint a miénk. Nincs ugyan rajta címer, de tágasabb és ki van betonozva. Magunk közt mondom, én nem is igen értem, minek törik magukat Ezüstköviék az ilyen nyirkos, dohos pince után, mint a mi ócska kriptánk.

Erre irtóztatóan felzúdultak a vázak.

- Ki innen! Ki innen!

Csontos öklükkel fenyegették és a karmaikkal kapkodtak utána. Egyik megvadult ős le akarta tépni a tulajdon koponyáját, hogy hozzávágja az elfajult unokához. Boldizsárnak, az állítólagos nádornak koponyája mérgesen ide-oda gurult a koporsóban és egyre motyogta:

- Megátkozom! Kitagadom!

Az országbíró azonban túlbömbölte valamennyit. Földhöz vágta süvegét és a vasajtó felé mutatott.

- Ki innen! Dobjátok utána a koporsóját! Soha többet be ne tegye ide a lábát! Aki pedig mégegyszer ki meri ejteni a megátkozott nevét, annak kettéhasítom a koponyáját ezzel a fringióval, ni!

Néhai Sándor úr felment a lépcsőn. Onnan mégegyszer visszafordult:

- Pihenjetekek békén, kedves ükapáim! Meglehet, hogy a föltámadásig nem lesz szerencsénk. Mielőtt azonban elmennék, mutatok nektek valamit. Ide nézzetek!

Azzal erősen megrázta magát, mintha a rezgős csárdást járná, hogy a csontjai megzördültek. Az ősök most vették csak észre, hogy Sándornak minden egyes tagja dróttal van összefűzve. Szép, erős acéldróttal.

- Tudjátok, kitől kaptam a drótot? Ezüstkövitől, mint előleget a Riza hozományára. A jövőendő apósomnak van még vagy egy métermázsára valója. Ő maga lopogatta össze a sírokon fonnyadó koszorúkból. Miközben mi a kényelmes koporsóinkban heverésztünk, vagy a holdfényben sütkérezünk, addig ő dolgozott. Harminc esztendőn át minden éjjel, télen-nyáron, hóban, esőben... Tudjátok, mi következik ebből? Száz esztendő múlva, mikor ti már mozdulatlanul, szétvált tagokkal korhadtok idelekn, akkor Ezüstköviék odafenn vidáman járnak a holdvilágtáncot. És most ajánlom magamat.

- Megállj! - szölt siralmas hangon az érsek. - Én mindig nagyabecsültem a munkát... Ha megmondtad volna, hogy Ezüstkövi ilyen tiszteletreméltó csontváz, akkor megkímélhattuk volna egymást az iménti kínos jelenettől...

Ekkor megszözlalt a vén Boldizsár koponyája:

- Én megáldalak! Én beleegyezem!

Gerzsonné pedig megölelte Sándort.

- Édes dédunokám! - motyogta.

Az öreg János szolga, aki az ajtóban hallgatódzött, elkezdett meghatottságában sírni. Szegényre is ugyancsak ráfért volna már egy kis drótozás!

Szombat éjfélnkor hat csontváz elhozta a Chupory-kriptába Ezüstkövi Riza koporsóját. Azután a holdvilágban nagy tánc kerekedett a kápolna előtt. Megholt cigányok furulyáztak hozzá lábszárcsontokon és a táncot Rizával Chupory Miklós nyitotta meg, a néhai volt fővadászmester, kinek már akkorra szépen összedrótozták kezét-lábát. Köröskörül a sírdombokat és a kereszteteket kíváncsi vázak lepték el. A fekete palánkkerítésen, mely a keresztény temető végében volt, hosszú sorban ültek a zsidó csontvázak, kíváncsi, vörös fényben égő szemekkel.

Az összes Chupory-ősöket megdrótozták. Csak az egy Gerzson úr maradt hű önmagához és családi hagyományaihoz. Ő hallani sem akart a zsidó drótról és hat hétig mozdulatlanul és némán feküdt koporsójában. Hat hét alatt azonban Riza annyira meg tudta magát kedveltetni a büszke, de jószívű főúrral, hogy az az ő kedvéért, de csakis a Riza kedvéért, elfogadott egy kevés Ezüstkövi-féle drótot a térdére...

A vén Boldizsárral azonban furcsán jártak. Mikor őt is munkába vették, kitünt, hogy egyetlen

bordája sincs, de van vagy tizenöt térdkalácsa, melyekről ő azt állítja, hogy ezek az ő csigolyái. Lábak helyett pedig egy mamut-agyara és egy barlangi medve-bordája volt a gyanús öregnek.

(1905.)

FOLYTATÁS: <http://mek.oszk.hu/03000/03002/03002.htm>